

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/30/2015
Identifikačné číslo spisu:	8808206477
Dátum vydania rozhodnutia:	18.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Veselá Zemaníková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8808206477.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jany Zemaníkovej a členov senátu Ľubomíry Kúdelovej a JUDr. Kataríny Pramukovej v právnej veci žalobcu: Agentúra PLUS Košice s. r. o., so sídlom Kpt. Nálepku 1, 040 01 Košice, IČO: 35 818 573, právne zastúpený advokátom JUDr. Martin Roštár, AK v Bratislave, Radvanská 29, proti žalovanému: Ing. T. W., nar. XX. K. XXXX, bytom N., právne zastúpený advokátkou JUDr. Lívia Krnčoková, Advokátska kancelária, so sídlom 29. augusta č. 5, 811 08 Bratislava, o zaplatenie sumy 52 735,48 eur a sumy 7 335,85 eur s príslušenstvom, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3Cob/65/2012-899 zo dňa 11. marca 2014, v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Prešove č. k. 3Cob/65/2012-908 zo dňa 31. marca 2014, jednomyseľne, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3Cob/65/2012-899 zo dňa 11. marca 2014, v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Prešove č. k. 3Cob/65/2012-908 zo dňa 31. marca 2014 z a m i e t a .
- II. Žalovaný j e p o v i n n ý žalobcovi nahradiť trovy dovolacieho konania vo výške 664,91 eur na účet jeho právneho zástupcu.

Odôvodnenie

Okresný súd Vranov nad Topľou rozsudkom č. k. 11Cb/81/2008-703 zo dňa 02. 07. 2012 rozhodol tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 7 335,85 eur, vrátane úrokov z omeškania vo výške 14 % ročne, od 04. 09. 2007 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol tak, že o nich rozhodne po právoplatnosti vo veci samej.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že z vykonaného dokazovania zistil, že žaloba v časti o zaplatenie spôsobenej škody vo výške 7 335,85 eur vo forme skutočnej škody, ktorá mala spočívať vo vynaložení finančných prostriedkov spoločnosti na účtovný audit spoločnosti v sume 190 400,- Sk, t. j. 6 320,12 eur a za účtovné služby v sume 1 015,73 eur, ktoré boli zrealizované výlučne na podnet a v záujme žalovaného, ale proti záujmom spoločnosti a spoločníkom a ktorých hodnota bola vo výške 7 335,85 eur, je dôvodná. Dospel k záveru, že všetky predpoklady pre vznik škody žalovaného ako konateľa

spoločnosti za vzniknutú škodu boli naplnené.

O trovách konania rozhodol podľa § 151 ods. 3 O. s. p.

O odvolaní žalobcu (list v spise č. 734), ako odvolací súd, rozhodol Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 3Cob/65/2012-899 zo dňa 11. 03. 2014, v znení opravného uznesenia č. k. 3Cob/65/2012-908 zo dňa 31. 03. 2014 tak, že mení rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 60 067,30 eur s 9 % úrokom z omeškania ročne od 19. 11. 2010 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že žaloba o zaplatenie úroku z omeškania ročne vo výške 14 % zo sumy 52 731,85 eur od 04. 09. 2007 do 18. 11. 2010, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 52 731,45 eur od 19. 11. 2010 do zaplatenia, úroku z omeškania od 19. 11. 2010 do zaplatenia vo výške 5 % ročne zo sumy 7 335,85 eur, sa zamietá.

V odôvodnení rozhodnutia citoval predchádzajúci priebeh konania, prednesy účastníkov konania, predložené dôkazy, vyjadrenie, ako aj nesúhlas žalovaného s čiastočným späťvzatím návrhu na začatie konania, z ktorého dôvodu čiastočné späťvzatie nepripustil. Uviedol, že na odvolacom pojednávaní žalobca potvrdil, že pri výpočte sumy 52 735,48 eur sa vychádzalo z pokladničnej knihy za rok 2007, kde suma 16 437,73 eur je preukázaná účtovnými dokladmi tak, ako je uvedené v zmenenom návrhu. Konštatoval, že všetky ostatné účtovné prípady, uvedené v pokladničnej knihe za rok 2007, nie sú preukázané žiadnymi účtovnými dokladmi, z ktorých by sa dali tieto výdaje verifikovať, z ktorého dôvodu žalobca požaduje tieto sumy zaplatiť. Z podnikateľského účtu žalobcu zistil, že za obdobie výkonu konateľskej funkcie žalovaného, vybral a do pokladne žalobcu vložil sumu 2 083 912,- Sk, čo je 69 173,21 eur a že z riadne preukázaných výdavkov spoločnosti vyplynulo, že žalovaný reálne vynaložil na túto sumu 16 437,73 eur (viď č. l. 404 a č. l. 409 - 426) na základe čoho konštatoval, že rozdiel použitia sumy 52 735,48 eur, ktorý rozdiel žalovaný nevedel zdokladovať. Odvolací súd zdôraznil, že podľa § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka konatelia sú povinní zabezpečiť riadne vedenie účtovníctva a v tomto zmysle existuje zodpovednosť konateľa spoločnosti za škodu - výber finančných prostriedkov z účtu spoločnosti a preukázanie ich použitia v prospech spoločnosti. Neunesenie dôkazného bremena žalovaného označil za zodpovednosť konateľa za škodu, ktorú spoločnosti spôsobil. Vzhľadom na charakter vzťahu konateľa a spoločnosti ako absolútne obchodno záväzkového vzťahu konštatoval, že zodpovednosť žalovaného sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka, a teda vyplýva jeho objektívna zodpovednosť, ktorá sa posudzuje bez ohľadu na jeho zavinenie. S odvolaním sa na ustanovenie § 373 Obchodného zákonníka citoval predpoklady zodpovednosti za škodu a konštatoval, že keďže žalovaný nevedel preukázať použitie finančných prostriedkov v prospech spoločnosti, čo vyplynulo aj zo svedeckých výpovedí, nárok vo výške 52 731,45 eur je dôvodný. Súčasne priznal aj úrok z omeškania vo výške 9 %, čo zodpovedá ustanoveniu § 369 Obchodného zákonníka a nariadeniu vlády Slovenskej republiky č. 87/1995, ktorými sa vykonávajú ustanovenia Občianskeho zákonníka. Žalobu o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 14 % ročne zo sumy 52 731,45 eur od 04. 09. 2007 do 18. 11. 2010, úroku ročne vo výške 14 % zo sumy 7 335,85 eur od 04. 09. 2007 do 18. 11. 2010, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 52 731,45 eur od 19. 11. 2010 do zaplatenia a úroku z omeškania od 19. 11. 2010 do zaplatenia vo výške 5 % zo sumy 7 335,85 eur s poukazom na doručený návrh o zmene žaloby z 18. 10. 2010, zamietol.

K návrhu o zaplatenie sumy 7 335,85 eur uviedol, že uvedený náklad na vykonanie auditu označil za taký, ktorý nie je možné považovať za výkon pôsobnosti s odbornou starostlivosťou a so záujmami spoločnosti a všetkých spoločníkov, ako to má na mysli ustanovenie § 135a Obchodného zákonníka. Túto sumu označil za škodu, ktorá vznikla žalobcovi porušením povinnosti žalovaného.

O trovách konania rozhodol tak, že o nich rozhodne 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia.

Opravným uznesením č. k. 3Cob/65/2012-908 zo dňa 31. 03. 2014 opravil výrok rozsudku sp. zn. 3Cob/65/2012 zo dňa 11. 03. 2014 v sume tak, že žalovaný je povinný zaplatiť sumu 60 067,30 eur spolu s úrokom a nie ako bolo uvedené v rozsudku č. k. 3Cob/65/2012-899 zo dňa 11. 03. 2014 (60 071,33 eur).

Proti tomuto rozsudku, v znení opravného uznesenia s vyznačenou právoplatnosťou 09. 06. 2014, podal v zákonnej lehote dovolanie žalovaný, podaním zo dňa 09. 07. 2014 a navrhol napadnuté rozhodnutie v znení opravného uznesenia zrušiť a vec vrátiť na nové konanie a zároveň žiadal o odloženie vykonateľnosti rozhodnutia.

V dôvodoch dovolania popísal podrobne skutkový stav veci, v článku IV. dovolania označenom ako prípustnosť dovolania, citoval ustanovenia § 135 ods. 1, 2, § 135a Obchodného zákonníka, v ktorej súvislosti poukázal na skutočnosť, že pokiaľ by bol audit vypracovaný v záujme žalovaného, ako tvrdí žalobca, potom by ho nemohol žalobca v rámci svojich tvrdení použiť na preukázanie svojich tvrdení. Za zrejmé teda označil, že je to žalobca, ktorý spotrebovávajú audit na preukázanie nehospodárneho konania žalovaného v podstate na škodu spôsobenej, podľa jeho tvrdenia žalovaným a zároveň ako poškodený na tejto škode profituje.

Žalovaný namietal, že odvolací súd v časti síce potvrdil prvostupňové rozhodnutie, avšak toto odôvodnil ustanovením § 19a ods. 1 Zákona o účtovníctve, ktorého ustanovenia podmienky doposiaľ skúmané neboli a neboli produkované ani žiadne dôkazy. Odvolací súd podľa žalovaného teda vytvoril nový skutkový stav na nové posúdenie namietanej otázky, podstatne pre rozhodnutie vo veci samej a i keď vyjadril rovnaký záver o potrebe vykonaní auditu, tento záver odôvodnili odlišným skutkovým stavom, čo nespĺňa požiadavky ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p.. Z uvedeného dôvodu podľa žalovaného u odvolacieho súdu išlo o prekvapivé rozhodnutie, ktoré viedlo k porušeniu procesných práv žalovaného a porušeniu princípu dvojínštátnosti a preto je daná prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p a § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p..

V časti, ktorou odvolací súd zmenil prvostupňové rozhodnutie a vyhovel žalobe vo výške 52 735,48 eur, žalovaný poukázal na fakt, že sa vychádzalo pri výške škody z pokladničnej knihy za rok 2007, kde suma 16 437,73 eur je preukázaná účtovnými dokladmi tak, ako je vedené v zmenenom návrhu, ale žalobca nepredložil žiadne účtovné doklady, ktorými by preukázal sumu 16 437 eur, z čoho vyplýva, že žalobca výšku škody, ktorá mu mala vzniknúť, určil rozdielom sumy ním tvrdených výberov z banky, vložených do pokladne svojvoľne určenej sumy výdavkov, ktoré síce nepreukázal, ale ich uznáva ako účelne vynaložené. Žalovaný namietal aj fakt, že odvolací súd bez akéhokoľvek odôvodnenia neprihliadol na výpoveď svedkyne Ing. Q. S., hoci prvostupňový súd ju považoval pre rozhodnutie za podstatnú. Žalovaný namietal, že porovnaním pokladničnej knihy predloženej ním a pokladničnej knihy predloženej žalobcom, v pokladničnej knihe predloženej žalobcom nie sú zahrnuté výdavky na služobné cesty a úhrady za stravné lístky zamestnancov. Žalovaný namietal, že z rozhodnutia odvolacieho súdu nie je zrejmé, na základe čoho odvolací súd dospel k záveru, že nárok je dôvodný a teda ide o nepreskúmateľné rozhodnutie. Podľa žalovaného žalobca jeho nárok o náhradu škody k 31. 08. 2007 opiera iba o nepreukázané tvrdenia, z ktorých nie je možné určiť výšku, ani zodpovednosť za škodu. Žalovaný zastáva názor, že pokiaľ dôkazné bremeno je na žalobcovi, ktoré podľa žalovaného žalobca neuniesol, toto dôkazné bremeno odvolací súd nemôže preniesť na žalovaného tak, ako to odvolací súd v danom prípade urobil, keď konštatoval, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno, hoci neskúmal vôbec preukázanie vzniku škody. Podľa žalovaného, i keď pri vzniku zodpovednosti za škodu sa nevyžaduje zavinenie, je potrebné skúmať porušenie povinnosti, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nimi a nie je možné od žalovaného požadovať preukázať, že k vzniku škody nedošlo, ak nebola preukázaná. Naopak, podľa žalovaného žalobca neuniesol dôkazné bremeno, že mu škoda vôbec vznikla a odvolací súd svoje rozhodnutie postavil na jedinom dôvode, keď sa obmedzil iba na konštatovanie, a to neunesenie dôkazného bremena žalovaným. Za nedostatok rozhodnutia odvolacieho súdu žalovaný označil aj to, že odcudzenie účtovných dokladov považoval za bezvýznamné a fakt, že z tohto dôvodu je možné zaťažiť povinnosťou predložiť originály účtovných dokladov žalovaného, právne z tohto dôvodu. Podľa žalovaného žalobca jeho tvrdenie, že žalovaný odcudzenie účtovných dokladov zinscenoval, nepreukázal a aj to, že žalobca o rekonštrukciu účtovných dokladov záujem nemal. Žalovaný s poukazom na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky citovanú v dovolaní, ako aj na čl. § 157 ods. 2 O. s. p. rozsudok ako nepreskúmateľný navrhol zrušiť a odložiť vykonateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

Žalobca sa k dovolaniu vyjadril podaním zo dňa 01. 12. 2014 (list v spise č. I. 1104), v ktorom sa plne stotožnil s rozsudkom odvolacieho súdu, tvrdenia žalovaného označil za nedôvodné, rozporuplné a nedôvodné.

K dovolaniu žalovaného ohľadne výšky škody spôsobnej vykonaním auditu, k tvrdeniu žalovaného, že odvolací súd odlišne odôvodnil dôvodnosť nároku, čím podľa žalovaného mu znemožnil realizáciu jeho procesných práv, citoval ustanovenia § 121 O. s. p., § 219 ods. 2 O. s. p. a fakt, že podmienky ustanovenia § 19 ods. 2 Zákona o účtovníctve v danom prípade potrebné skúmať nebolo, ako aj, že odvolací súd sa plne stotožnil so zisteným skutkovým stavom súdom prvého stupňa a doplnenie o poukaz na § 19 ods. 2 Zákona o účtovníctve bolo iba na dôraz správnosti prvostupňového rozhodnutia, ktorým odvolací súd potvrdil prvostupňové rozhodnutie, voči ktorému dovolanie nie je prípustné.

K nároku na náhradu škody vo výške 52 731,48 eur uviedol, že odvolací súd zopakoval dokazovanie a s poukazom na ustanovenia § 135 a ustanovenie § 135a Obchodného zákonníka dospel k záveru, že žalovaný ako konateľ spoločnosti porušil jeho povinnosti spadajúce do jeho pôsobnosti, teda aj zdokladovania vedenia účtovnej dokumentácie. Čo sa týka výšky škody uviedol, že výpisy z bankových účtov z roku 2007 nachádzajúce sa v súdnom spise sú nezvratným dôkazom zníženia majetku žalobcu o sumu 52 731,48 eur. Za jednoznačné uviedol, že žalovaný nepreukázal, že suma 52 731,48 eur by bola vyplatená a ani, že tieto prostriedky boli použité na náklady spoločnosti. K námietke žalovaného ohľadne nesprávneho zhodnotenia odvolacím súdom, že neunesol dôkazné bremeno, čím mal byť zvýhodnený žalobca, žalobca uviedol, že žalovaný nepreukázal, že k zníženiu majetku došlo výdajom z pokladne spoločnosti pre potreby spoločnosti. S odvolaním sa na uvedené vo vyjadrení k dovolaniu a judikaturu Ústavného súdu Slovenskej republiky, navrhol dovolanie voči napadnutému rozhodnutiu v znení opravného uznesenia zo dňa 31. 03. 2014 zamietnuť a žalovaného zaviazat' na náhradu trov dovolacieho konania vo výške 664,91 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10 ods. 1 O. s. p.) prejednal dovolanie žalovaného v zmysle ustanovenia § 242 O. s. p., ako podané v zákonnej lehote (§ 240 O. s. p. a spĺňajúce náležitosti dovolania (§ 241 O. s. p.). Ide o dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu s vyznačenou právoplatnosťou dňa 09. 06. 2014, ktorým odvolací súd odvolanie žalovaného v časti, ktorou prvostupňový súd o náhradu škody vo výške 7 335,85 eur vyhovel, kvalifikoval ako nedôvodné a v časti o zaplatenie sumy 52 735,48 eur titulom náhrady škody, v ktorej prvostupňový súd žalobu zamietol, označil za právne dôvodné a rozhodol tak, že rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalovaný je v znení opravného uznesenia č. k. 3Cob/65/2015-908 zo dňa 31. 03. 2014 povinný zaplatiť žalobcovi sumu 60 071,33 eur s 9 % úrokom z omeškania od 19. 11. 2010 a vo zvyšku úroku z omeškania tak, ako je uvedené vo výroku rozhodnutia, úrok z omeškania zamietol. Ide o dovolanie proti právoplatnému rozsudku odvolacieho súdu, ktorým v podstate žalobe žalobcu okrem vyúčtovaného úroku z omeškania vo výške 14 % ročne zo sumy 52 735,48 eur od 04. 09. 2007 do 18. 11. 2010, úroku z omeškania vo výške 14 % ročne zo sumy 7 335,85 eur od 04. 09. 2007 do 18. 11. 2010, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 52 735,48 eur od 09. 11. 2010 do zaplatenia a úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 7 335,85 eur od 19. 11. 2010 do zaplatenia bolo vyhovené.

Suma, v ktorej žalovaného súd zaviazal zaplatiť 7 335,48 eur, predstavuje náhradu škody spôsobenú vynaložením finančných prostriedkov spoločnosti na účtovný audit vo výške 190 400,- Sk, t. j. 6 312,12 eur a za účtovné služby 1 015,73 eur, ktoré mali byť zrealizované výlučne na podnet a v záujme žalovaného a proti záujmov spoločnosti a spoločníkov. Fakt, že vykonanie auditu nebolo potrebné, žalovaný nepreukázal žiadnym hodnoverným dôkazom. Jeho tvrdenie v dovolaní, že audit, ktorý dal spracovať žalovaný bezdôvodne, využíva žalobca na preukázanie zodpovednosti za škodu žalovaným a teda práve na tomto audite profituje sám žalobca, dovolací súd kvalifikoval pre posúdenie zodpovednosti za škodu spôsobenú vynaložením finančných prostriedkov na zabezpečenie auditu, za bezpredmetný. Faktom je, že v prípade, že keby žalovaný nebol dal audit vypracovať bezdôvodne, žalobcovi by vo výške sumy, ktorá bola za spracovanie dodaného auditu zaplatená, žalobcovi by v tejto výške škoda nevznikla a nemusel by sa na tento audit v žalobe o náhradu škody odvolávať. Odvolací súd tak isto ako prvostupňový súd dospel k záveru, že nárok na náhradu škody v tejto výške je právne opodstatnený a

skutočnosť, že odvolací súd sumu 7 335,48 eur pripočítal k sume 52 735,48 eur a teda zmenil rozsudok prvého stupňa tak, ako je uvedené vo výroku napadnutého rozsudku, je v podstate potvrdením prvostupňového rozhodnutia v časti 7 335,48 eur, v ktorej čiastke aj prvostupňový súd žalobu označil za právne dôvodnú. S poukazom na ustanovenie § 238 ods. 1 O. s. p. je teda zrejmé, že v tejto časti nie je ani dovolanie prípustné. Tvrdenie žalovaného, že v tejto časti je daná prípustnosť dovolania, podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., nakoľko tým, že odvolací súd aplikoval v odôvodnení rozhodnutia ustanovenie § 19a Zákona o účtovníctve, ide o prekvapivé rozhodnutie, Najvyšší súd Slovenskej republiky kvalifikoval ako nedôvodné, nakoľko tak, ako uviedol žalobca vo vyjadrení k dovolaniu, odvolací súd sa v tejto časti posúdenia zodpovednosti za škodu spôsobenú žalovaným stotožnil s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu a ustanovenie § 19a Zákona o účtovníctve iba doplnil na jeho zdôvodnenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených dôvodov dovolanie žalovaného v tejto časti posúdil ako právne bezdôvodné, v podstate neprípustné.

V časti o zaplatenie sumy 52 735,48 eur ide o prípustné dovolanie podľa ustanovenia § 238 ods. 1 O. s. p., nakoľko v tejto časti odvolací súd napadnutým rozhodnutím zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa tak, že žalobe aj v tejto časti vyhovel.

Základnou otázkou pre posúdenie dôvodnosti dovolania je, či odvolací súd rozhodol v súlade so zákonom, keď vo výške 52 735,48 eur ako náhradu škodu spôsobenú tým, že žalovaný vybral z bankových účtov do pokladne spoločnosti finančné prostriedky vo výške 2 083 912,- Sk, t. j. 69 173,21 eur (pričom po odrátaní riadne preukázaných výdavkov spoločnosti, ktoré žalovaný vynaložil a ktoré si žalobca overil v celkovej výške 16 437,73 eur (v pokladni predstavuje rozdiel 52 735,48 eur), v tejto časti žalobe vyhovel.

Z predložených dôkazov je zjavné, že žalobca fakt, že žalovaný z bankových účtov vybral sumu 69 173,21 eur a reálne preukázal, že na vynaložené náklady spoločnosti použil sumu 16 437,73 eur, ktorú skutočnosť žalovaný nespochybnil žiadnym hodnoverným dôkazom. Jeho tvrdenie, že žalobca nepreukázal, že všetky výbery z bankových účtov uskutočnil iba žalovaný, s ktorou skutočnosťou sa odvolací súd nevysporiadal, Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10a ods. 1 O. s. p.), pre posúdenie správnosti napadnutého rozhodnutia označil za právne bezpredmetné. Je pravdou, že žalovaný bol jediným konateľom spoločnosti žalobcu a bolo jeho vecou a iba v jeho pôsobnosti, aby vykonával svoju pôsobnosť s poukazom na ustanovenie § 135a Obchodného zákonníka s takou odbornou starostlivosťou, aby k bankovým účtom nemali prístup aj iné osoby. Tvrdenie žalovaného, že v pokladničnej knihe nie sú uvedené aj iné výdavky a že účtovníctvo bolo prepracované, žalovaný nepreukázal a bolo jednoznačne jeho vecou, aby inventarizáciou pokladne riadne zdokladoval účel a dôvod výberu finančných prostriedkov, ktoré z bankového účtu žalobcu vybraté boli. Odvolací súd správne s poukazom na ustanovenie § 135 ods. 1 a § 135a Obchodného zákonníka uviedol, že konateľ spoločnosti za vzniknutú škodu zodpovedá bez ohľadu na jeho zavinenie.

Tvrdenie žalovaného v dovolaní, že žalobca nepreukázal vznik škody, že zo žaloby nie je zrejmy okamih vzniku škody a preto žalovaný nemohol preukázať súdu, že k vzniku škody nedošlo, keď škoda nevznikla, dovolací súd posúdil ako tendenčné a účelové. Fakt, keď z bankového účtu bola vybratá suma, čo žalovaný v podstate nepopiera, keď v dovolaní uviedol, že nie je zrejmé, že všetky výbery boli uskutočnené výlučne žalovaným, potvrdzuje, že výberom z bankového účtu žalobcu a nepreukázaním na aký účel boli tieto finančné prostriedky použité, je dôkazom, že žalobcovi ako spoločnosti škoda vznikla. Bolo vecou žalovaného, ako konateľa spoločnosti, aby preukázal na čo boli tieto finančné prostriedky použité a keďže doposiaľ žalovaný žiadnym dokladom nepreukázal na čo chýbajúce finančné prostriedky boli použité, odvolací súd správne konštatoval, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno, že za vzniknutú škodu nezodpovedá.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ostatné uvádzané dôvody v dovolaní, pre posúdenie zodpovednosti za škodu spôsobenú konateľom spoločnosti, s poukazom na zistený skutkový stav v súlade s ustanovením § 135 a § 135a Obchodného zákonníka považuje za bezpredmetné, rozhodnutie odvolacieho súdu

považuje za vydané v súlade so zákonom, z ktorého dôvodu dovolanie žalovaného v zmysle ustanovenia § 243b ods. 1 O. s. p. zamietol.

O trovách dovolacieho konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ustanovením § 243c O. s. p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal trovy dovolacieho konania za jeden úkon právnej pomoci, vyjadrenie k dovolaniu, vo výške 664,91 eur na účet jeho právneho zástupcu.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.